

Sygn. akt IV Ka 312/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski (spr.)

Sędziowie SA Stanisław Tomasiak

del. SR Katarzyna Trafisz

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 roku

sprawy **K. S. (1)**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 7 lutego 2014 roku sygn. akt VI K 672/13

na podstawie art. 437§2 kpk, art. 438 pkt 2, 4 kpk, art. 634 kpk, art. 627 kpk, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w ramach przypisanego czynu uznaje oskarżonego K. S. (1) za winnego tego, że:**

I. w dniu 29 marca 2013 roku w miejscowości W.(...), gmina L., powiatu (...), województwa (...)dokonał kradzieży pieniędzy z portfela w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych na szkodę B. K. (1),

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 119§1 kw;

II. w dniu 29 – 30 marca 2013 roku w miejscowości W.(...) i L., powiatu (...), województwa (...)działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął od T. O. pieniądze w kwocie nie większej niż 300 (trzysta) złotych, o których wiedział, iż pochodzą z kradzieży na szkodę J. B. (1),

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 122§1 kw;

III. w dniu 29 marca 2013 roku w miejscowości W.(...), gmina L., powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. O., co do którego postępowanie zostało prawomocnie zakończone zabrał w celu przywłaszczenia nawigację (...)marki T. (...)wartości 600 (sześćset) złotych na szkodę K. B.,

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 kk;

i za to wymierza oskarżonemu:

a) za czyny przypisane w punktach I i II na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw karę 800 (osiemset) złotych grzywny;

b) za czyn przypisany w punkcie III na podstawie art. 278§1 kk karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk, art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego 200 (dwieście) złotych opłaty za obie instancje i kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 312/14

UZASADNIENIE

K. S. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 29 marca 2013 roku w miejscowości W.(...), gmina L., powiat (...), województwa (...)działając wspólnie i w porozumieniu z T. O., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji (...)marki T. (...)wartości 500,00 zł należącej do K. B., pieniędzy w kwocie 300 zł należących do J. B. (1), a także pieniędzy w kwocie 70 zł należących do B. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 roku w sprawie II K 672/13:

1.oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą jego opisu, iż przyjął, że oskarżony działał z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, a nadto, poprzez przyjęcie po słowach: „wspólnie i w porozumieniu z T. O." słów: „co do którego postępowanie zostało prawomocnie zakończone", i z tą zmianą, iż wypełnił on dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

2.na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu K. S. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

3.na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu K. S. (1) na poczet kary grzywny okres zatrzymania w dniu 30.03.2013r., przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności równoważny jest 2 stawkom dziennym grzywny;

4.wymierzył oskarżonemu kwotę 340 złotych tytułem opłaty oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie z związanych z jego udziałem.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył obrońca oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił na podstawie art. 438 pkt 4 kpk :

- rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny wymierzonych oskarżonemu, polegającą na niezastosowaniu wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo zaistnienia przesłanek z art. 60 § 2 pkt 1 kk, w szczególności pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonymi oraz naprawienia przez niego szkody; zachowanie się oskarżonego podczas i po popełnieniu przestępstwa, jego właściwości i warunki osobiste oraz sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, powoduje, że czyn oskarżonego nie cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a tym samym w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary, a wymierzona kara jest nadmiernie dolegliwa i nie spełnia swoich ustawowych

wymogów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, po 10 zł każda.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkowałą zmianą z urzędu zaskarżonego wyroku.

Aktem oskarżenia prokurator zarzucił K. S. (1) popełnienie jednego czynu (wspólnie i w porozumieniu z T. O.) polegającego na dokonaniu w dniu 29 marca 2013 roku w domu rodziny B. kradzieży na szkodę trzech osób: K. B., J. B. (1), B. K. (1).

Sąd I instancji w wyroku zmodyfikował ten zarzut przyjmując, iż inkryminowane zachowania zostały popełnione w warunkach czynu ciągłego

(art. 12 kk). W uzasadnieniu orzeczenia sąd ten tylko podniósł, iż w jego ocenie „oskarżeni działali z góry powziętym zamiarem, dokonując zaboru poszczególnych przedmiotów”.

W tym kontekście należy podnieść, iż:

- zeznania pokrzywdzonych i domowników potwierdzają fakty dokonania kradzieży. Świadkowie ci jednak nie zaobserwowali podejmowanych przez oskarżonych czynności sprawczych, przedstawili jedynie okoliczności utraty określonego mienia wskazujące jednoznacznie, iż było ono przedmiotem kradzieży, której sprawcami mogli być jedynie T. O. oraz K. S. (1), nie indywidualizując (z powodu braku wiedzy) roli każdego z nich w popełnieniu tych czynów zabronionych;

- relacje łączące oskarżonych, zakres przestępczego porozumienia, udział w popełnieniu każdej z tych kradzieży mogą wynikać w tych realiach jedynie z twierdzeń T. O. i K. S. (1). Słusznie przy tym należy nadać walor wiarygodności (mimo drobnych niespójności) ich wyjaśnieniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których każdy ze swojej strony opisał przebieg zdarzeń, w tym jakie czynności sprawcze, wobec których pokrzywdzonych podejmował. Ich wyjaśnienia z tej fazy postępowania korespondują z zeznaniami B. K. (1), B. K. (2), J. B. (1), J. B. (2) i K. B. i wzajemnie się uzupełniają. Zanegowanie sprawstwa przez T. O. i K. S. (1) w postępowaniu sądowym nie zasługuje na wiarę; podane przez nich przyczyny zmiany oświadczeń dowodowych zostały negatywnie zweryfikowane przez sąd I instancji, nie są racjonalne, stanowią o kreowaniu linii obrony dla K. S. (1), aby uwolnić go od odpowiedzialności karnej z uwagi na możliwość zarządzenia mu kary pozbawienia wolności orzeczonej we wcześniejszym skazaniu;

- zarówno T. O., jak i K. S. (1) zgodnie podają, iż powodem odwiedzin rodziny B. była chęć dalszego spożywania u nich alkoholu; nie przeczą temu zeznania domowników;

- z wyjaśnień K. S. (1) (dotyczących kradzieży pieniędzy na szkodę B. K. (1)) wynika, iż w trakcie gdy spożywali alkohol, on z torebki, która leżała na fotelu wyjął portfel, następnie wyszedł na zewnątrz, wyciągnął z portfela pieniądze, a portfel wyrzucił za płot; po powrocie stwierdził, że już trwała kłótnia o ten portfel. B. K. (1) o jego utratę zaczęła podejrzewać przybyłych. Oskarżony udając, że szuka portfela wyszedł z pokrzywdzoną na zewnątrz, gdzie pozorując, że go znalazł, zwrócił (bez pieniędzy) „zgubę” B. K. (1). Wersję K. S. (1) uzupełnił T. O.. Z jego opisu wynika, iż podczas spotkania w pewnej chwili do B. K. (1) zadzwonił telefon; odbierając połączenie wyszła zostawiając swoją torebkę. Na jej miejsce usiadł K. S. (1). Zaglądał do torebki i chyba coś z niej wyjmował. Po chwili wróciła B. K. (1) i kazała mu zejść z fotela, gdyż chciała się dostać do torebki. Oskarżony zszedł z fotela i wyszedł z domu. B. K. (1) zajrzała do torebki i zaczęła robić awanturę o to, gdzie jest jej portfel (domyślił się, że zabrał go S.). Po chwili wrócił K. S. (1) i wyszedł razem z nią szukać portfela. Wersję T. O. w pełni potwierdziła B. K. (1). Podała, że zadzwonił do niej kolega, wyjęła telefon z torebki, wyszła na zewnątrz, żeby porozmawiać. Wróciła po około 10 minutach. Na fotelu, gdzie zostawiła torebkę siedział K. S. (1). Powiedziała do niego, żeby zszedł z fotela, bo chce wziąć torebkę. K. S. (1) wyszedł na zewnątrz

domu. Torebka wydała się jej lekka, nie był w niej portfel. Zaczęła robić awanturę. Po chwili wrócił K. S. (1) i za jego namową wyszła na zewnątrz poszukać portfela – S. odnalazł go za płotem. W odniesieniu do kradzieży pieniędzy na szkodę J. B. (1) T. O. wyjaśnił, iż gdy K. S. (1) wyszedł z B. K. (1) na zewnątrz szukać portfela został w pomieszczeniu sam z J. B. (1), który spał na wersalce. Wówczas wyjął mu pieniądze z kieszeni koszuli, którą miał na sobie pokrzywdzony i szybko je schował. Nikt nie widział tej kradzieży. Jego relacje znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach J. B. (1) i B. K. (1). Natomiast K. S. (1) w wyjaśnieniach nic nie powiedział na temat okoliczności popełnienia tego czynu. Jedyne zaznaczył, iż po „wyrzuceniu” ich z domu T. O. miał chyba jakąś kwotę, którą się podzielili (jednak ledwo to pamięta). Również T. S. przyznał, że chyba podzielili się tę kwotą, ale po ile wyszło nie pamięta. Wskazanie na tę okoliczność w dwóch relacjach (mało szczegółowych z uwagi na stan nietrzeźwości obydwu sprawców) oznacza, że T. O. musiał poczuwać się do solidarności z oskarżonym, powiedział mu co zrobił J. B. (1) i przekazał mu część pieniędzy z tej kradzieży. K. S. (1) przyjął te pieniądze (dążąc do zwiększenia aktywów). Nie da się ustalić -z uwagi na deklarowaną niepamięć sprawców co do szczegółów tego zajścia – jaką kwotę przekazał T. O. K. S. (1) z pieniędzy skradzionych J. B. (1), ale z uwagi na wysokość przedmiotu tej kradzieży nie mogła to być kwota wyższa niż 300 złotych. W odniesieniu do kradzieży nawigacji (...) na szkodę K. B. K. S. (1) wyjaśnił, iż urządzenie to, które leżało na stole wychodząc od B. wynieśli wspólnie z T. O. w reklamówce, do której włożył swoją kurtkę, aby je przykryć. Następnego dnia chcieli nawigację sprzedać. T. O. przyznał te okoliczności.

Zgodnie z brzmieniem art. 12 kk dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za jeden czyn zabroniony. Innymi słowy ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Zastosowanie art. 12 kk uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry przyjętego zamiaru”, z drugiej od przesłanek przedmiotowych, takich jak „krótkie odstępy czasu” oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste. Przesłanka powziętego z góry zamiaru oznacza, że sprawca chce popełnić dwa lub więcej zachowań albo przewiduje możliwość ich popełnienia i na to się godzi (post. SN z 12.4.2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817), a zarazem przystępując do realizacji pierwszego zachowania, obejmuje zamiarem wszystkie zachowania połączone znamieniem ciągłości (wyr. SN z 9.12.2009 r., V KK 290/09, Legalis). Należy podkreślić, że: „nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej określonej w art. 12 kk sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub kilkunastu zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem” (wyr. SN z 26.3.1999 r., IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, Nr 10, poz. 2; podobnie wyr. SN z 10.6.2013 r., WA 10/13, niepubl.; wyr. SA w Łodzi z 25.10.2012 r., II AKA 222/12, Legalis). Brzmienie art. 12 kk przesądza o tym, że czyn ciągle charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane, z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nie istniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej, określonej w art. 12 kk sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub nawet kilkunastu zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem. W orzecznictwie podnosi się, że „sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia (co najmniej w ogólnym zarysie) pozostałych zachowań składających się na czyn ciągły” (post. SN z 12.4.2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817; podobnie wyr. SA w Katowicach z 31.10.2012 r., II AKA 441/12, Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż art. 12 kk wymaga, aby sprawca przed rozpoczęciem czynu ciągłego obejmował zamiarem te cechy poszczególnych zachowań, które odpowiadają znamionom przestępstwa, oraz okoliczność, że będzie je realizował w pewnych odstępach czasowych, nie musi zaś planować szczegółowo, gdzie, kiedy i ile tych zachowań wykona. Zebrane i omówione wyżej dowody wskazują, iż inkryminowane zachowania zostały popełnione z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nie istniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego

zachowania; przy czym brak było porozumienia pomiędzy sprawcami poprzedzającego przestępczą akcję. Została ona zainicjowana przez K. S. (2) na skutek zaistniałej sposobności (B. K. (1) wyszła z pokoju zostawiając swoją torebkę, co stworzyło okazję temu oskarżonemu do przeszukania jej i kradzieży pieniędzy znajdujących się w portfelu – 70 złotych). K. S. (2) samodzielnie wykonał ten czyn zabroniony. T. O. nie odegrał żadnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion tego czynu. K. S. (1) nie konsultował z nim jego popełnienia. Nie można mówić o współsprawstwie, jeżeli w tym działaniu T. O. nie uczestniczył, chociaż je ostatecznie zaakceptował, co ewentualnie ułatwiło jemu z kolei podjęcie decyzji dokonania kradzieży przy następnej sposobności. Sprzyjające uwarunkowania zaistniały w przypadku kradzieży na szkodę J. B. (1). Wymowa dowodów wskazuje, iż czynu tego dopuścił się wyłącznie T. O., który wykorzystał sytuację, iż został sam w pokoju ze śpiącym pokrzywdzonym i z zewnętrznej kieszonki koszuli zabrał mu pieniądze (300 złotych). K. S. (3) nie było wówczas w tym pokoju i trudno tutaj mówić o jakimkolwiek porozumieniu przestępczym, obejmującym świadomość i wolę dokonania wspólnymi siłami tego czynu. Brak u jednego z dwóch uczestników przestępczego zdarzenia świadomości i woli wspólnej działalności wyklucza byt współsprawstwa, a takie zachowanie może być ocenione odrębnie jako jednosprawstwo. bądź odpowiedzialność jednego z nich rozważyć należy na gruncie niesprawczych form współdziałania. W przypadku tego czynu, inkryminowane zachowanie K. S. (1) należy ograniczyć do przyjęcia w wyniku późniejszej akceptacji podziału „łupu” (po opuszczeniu domu B., najpóźniej następnego dnia) pieniędzy w kwocie nie wyższej niż 300 złotych, o których wiedział, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego na szkodę jednego z domowników.

W przypadku kradzieży nawigacji (...) sprawcy tym razem podjęli wspólnie zamiar popełnienia tego czynu, gdy w następstwie ujawnienia poprzednich zachowań, zostali „wyrzuceni” z domu i „na odchodnym” zabrali do torby to urządzenie leżące do tej pory na ławie.

Jak wcześniej zaznaczono nie spełnia kryteriów czynu ciągłego wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem (nie dotyczy to paserstwa), takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania.

Z tych względów zdaniem sądu okręgowego, sąd I instancji nieprawidłowo oparł sprawstwo oskarżonego na konstrukcji czynu ciągłego (art. 12 kk). W tym kontekście należy przyjąć, że objęte zarzutem zachowania (składające się w zaskarżonym wyroku na czyn ciągły) należy oceniać odrębnie, co skutkuje przyjęciem, iż samodzielnie wypełniają w dwóch przypadkach znamiona wykroczenia, a w jednym przestępstwa.

Odgraniczenie wykroczenia z art. 119 § 1 kw (kradzieży) i z art. 122 § 1 kw

(paserstwa umyślnego - na skutek ustalenia świadomości sprawcy, że mienie pochodzi z kradzieży) od analogicznego przestępstwa następuje w drodze ustalenia wartości przedmiotu czynu, która dla wykroczenia nie może przekraczać 1/4 minimalnego wynagrodzenia, ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę; obecnie – od 1 stycznia 2014 roku - wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosi 1680 złotych (rozporządzenie RM z dnia 13 września 2013 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2014 - Dz. U. z 2013 roku, poz. 1074).

Oznacza to, iż kradzież 70 złotych na szkodę B. K. (1) stanowi wykroczenie określone w art. 119 § 1 kw, natomiast przyjęcie przez K. S. (1) pieniędzy od T. O. w kwocie nie wyższej niż 300 złotych, o których wiedział, że pochodzą z kradzieży na szkodę J. B. (1) wyczerpuje znamiona wykroczenia określonego w art. 122 § 1kw. W przypadku nawigacji (...) wartość skradzionej rzeczy wynosiła 600 złotych. W konsekwencji wartość przedmiotu kradzieży przekroczyła, przewidziany w art. 119 § 1 kw, próg wartości owego przedmiotu, kwalifikującego czyn jako wykroczenie, co decyduje o przyjęciu przestępczości tego czynu z art. 278 §1 kk.

Z tych względów sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że

w ramach przypisanego czynu uznał oskarżonego K. S. (1) za winnego tego, że:

I. w dniu 29 marca 2013 roku w miejscowości W.(...), gmina L., powiatu (...), województwa (...) dokonał kradzieży pieniędzy z portfela w kwocie 70 złotych na szkodę B. K. (1), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 119§1 kw;

II. w dniu 29 – 30 marca 2013 roku w miejscowości W.(...) i L., powiatu (...), województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął od T. O. pieniądze w kwocie nie większej niż 300 złotych, o których wiedział, iż pochodzą z kradzieży na szkodę J. B. (1), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 122§1 kw;

III. w dniu 29 marca 2013 roku w miejscowości W.(...), gmina L., powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. O., co do którego postępowanie zostało prawomocnie zakończone zabrał w celu przywłaszczenia nawigację (...) marki T. (...) wartości 600 złotych na szkodę K. B., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 kk;

i za to wymierzył oskarżonemu:

a) za czyny przypisane w punktach I i II na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw karę 800 złotych grzywny;

b) za czyn przypisany w punkcie III na podstawie art. 278§1 kk karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk, art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

Przy ocenie czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w każdej sprawie należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych. W rozpoznanej sprawie przeciwko K. S. (1) wbrew wywodom autora apelacji brak jest podstaw do zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu jako wypadku mniejszej wagi z art. 278 § 3 kk. Eksponowana przez skarżącego niska wartość zabranego mienia, nie uzasadnia żądanej zmiany oceny prawnej tego przestępstwa. Działanie oskarżonego cechuje jaskrawość, uporczywość, duże nasilenie złej woli. Przystępcze działanie było poprzedzone dokonaniem innej kradzieży. Pomimo ujawnienia przez pokrzywdzonych czynów zabronionych popełnionych przez oskarżonego i jego kolegę – w sytuacji gdy, sprawcy mieli z tego powodu miał opuścić mieszkanie, jeszcze dodatkowo okradli jednego z domowników, okazując tym samym wyrachowanie oraz lekceważenie dla porządku prawnego, zachowując się wprost prowokacyjnie i pogardliwie wobec osób, z których gościny korzystali. Ponadto oskarżony współdziałał z inną osobą. Następcze próby wyrównania szkody nie przekreślają wysokiej karygodności zachowania oskarżonego. Uprzednia jego karalność wymagała adekwatnej – odpowiednio surowej -reakcji karnej. Naprawienie szkody mogło w tych okolicznościach być potraktowane jako istotna okoliczność łagodząca.

Zdaniem sądu okręgowego zastosowana reakcja karna jest adekwatna do wagi popełnionych przez sprawcę czynów, ich społecznej szkodliwości, uwzględnia sposób ich popełnienia oraz sylwetkę sprawcy, w tym jego uprzednią karalność.

Wysokości orzeczonej grzywny za dwa wykroczenia na podstawie art. 9 §2 kw w kwocie 800 złotych stanowi realną dolegliwość mając na względzie dochody sprawcy i jego sytuację rodzinną (odpowiadającą wymierzonej w zaskarżonym wyroku karze grzywny, która nie była przez skarżącego kwestionowana) i wzmocni realizację wobec niego celów wychowawczych i zapobiegawczych.

W przypadku czynu przestępczego z art. 278 § 1 kk sąd II instancji miał na uwadze, iż w sprawie zdecydowanie przeważają okoliczności obciążające, orzeczonej kary pozbawienia wolności została dostosowana do stopnia karygodności tego czynu; kierunek apelacji narzucał zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (na okres próby 3 lat). Wcześniejsze skazania, nie odniosły wobec oskarżonego pożądanego efektów w postaci utrwalenia postawy w kierunku przestrzegania porządku prawnego; dane te wskazują, iż w/w nie wyciągnął z nich wystarczających wniosków; przemawia to za dłuższym

okresem próby i oddaniem skazanego w okresie próby pod dozór kuratora, ażeby na bieżąco weryfikować postawioną wobec K. S. (1) pozytywną prognozę kryminologiczną.

Z tych względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; na podstawie przepisów powołanych w wyroku obciążył oskarżonego kosztami sądowymi wynikającymi z postępowania odwoławczego.